

ໂດຍປະທານດິເດີ
ແອຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍ
ປະທານສູງສຸດ

ເຮົາສາມາດຫລຽວ ເຫັນພະຄິດບໍ່?

ເລີຍ ນ໌ໜຶ່ງໃນຂະນະທີ່ພໍ່ຜູ້ຄົນໜຶ່ງໄດ້ອ່ານປຶ້ມໃຫ້ຫລານ
ຄິ ສາວອາຍຸສີ່ປີຝັງ ນາງໄດ້ຫລຽວຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າວ່າ,
“ພໍ່ຜູ້, ເບິ່ງດວງດາວເຫລົ່ານັ້ນແນ!” ພໍ່ຜູ້ໄດ້ຍິນຢ່າງ
ອ່ອນຫວານ ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ເຮົາຢູ່ໃນເຮືອນ, ອີ່ຫລ້າ. ບໍ່ມີ
ດວງດາວຢູ່ໃນນີ້.” ແຕ່ນາງນ້ອຍນັ້ນຍັງເວົ້າບໍ່ເຊົາວ່າ, “ພໍ່ຜູ້
ມີດວງດາວຢູ່ໃນຫ້ອງນີ້! ເບິ່ງແນ!”

ພໍ່ຜູ້ໄດ້ຫລຽວຂຶ້ນ, ດ້ວຍຄວາມຕົກຕະລົງ, ລາວເຫັນວ່າ ເພດານ
ໃນຫ້ອງນັ້ນມີເມັດເຫລືອມລະຍົບລະຍັບຕິດຢູ່ນຳ. ສ່ວນຫລາຍ
ແລ້ວຈະບໍ່ມີໃຜຫລຽວເຫັນ, ແຕ່ເມື່ອມັນຕ້ອງແສງໄຟ, ມັນຈະກາຍ
ເປັນແບບທ້ອງຟ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍດວງດາວ. ເດັກນ້ອຍເປັນຄົນ
ຫລຽວເຫັນ, ແຕ່ກໍເປັນແນວນັ້ນແທ້. ນັບ ຈາກເວລານັ້ນ, ເມື່ອພໍ່ຜູ້
ຢ່າງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນັ້ນ ແລະ ຫລຽວຂຶ້ນ, ລາວຈະຫລຽວເຫັນ
ສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຫລຽວເຫັນມາກ່ອນ.

ເຮົາພວມກ້າວເຂົ້າຫາເທດສະການຄິດສະມັດທີ່ປະເສີດເຕັມໄປ
ດ້ວຍສຽງເພງ ແລະ ແສງສີ, ງານລ້ຽງ ແລະ ຂອງຂວັນ. ແຕ່ເຮົາ
ທຸກຄົນ, ເຮົາທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກທີ່ຮັບເອົາ
ພະນາມຂອງພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງ
ເທດສະການຫລາຍກວ່ານັ້ນ ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງ ແລະ
ຄວາມສວຍງາມອັນສູງສຸດຂອງຊ່ວງລະຍະນີ້ໃນປີ.

ຂ້າພະເຈົ້າກໍຢາກຮູ້ວ່າ ມີໃຜແຕ່ຢູ່ໃນເບັດເລເຣັມຮູ້ວ່າຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ຢູ່ໃກ້ເຂົາເຈົ້ານັ້ນ, ເປັນບ່ອນທີ່ພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ມາເກີດ?
ພະບຸດຂອງພະເຈົ້າ, ຜູ້ເຊິ່ງເປັນພະເມື່ອຊື່ອາທິຖິກສັນຍາໄວ້
ແລະ ຜູ້ຄົນໄດ້ລໍຖ້າມາເປັນເວລາດົນນານ—ເຄີຍໄດ້ຢູ່ໃນ
ທ່າມກາງເຂົາເຈົ້າ!

ທ່ານຈິ່ຖ້ອຍຄຳຂອງທູດສະຫວັນທີ່ກ່າວກັບຄົນລ້ຽງແກະ
ໄດ້ບໍ່? “ຄົນນີ້ຢູ່ໃນເມືອງຂອງດາວິດ ພະຜູ້ໄຜດຊ່ອຍອົງໜຶ່ງ
ຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເກີດມາ, ແມ່ນພະຄິດເຈົ້າ.” ແລະ ເຂົາເຈົ້າ
ໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, “ໃຫ້ພາກັນໄປຍັງເບັດເລເຣັມເທາະ! ພວກເຮົາ
ຕ້ອງໄປເບິ່ງເຫດການທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ” (ລູກາ 2:11, 15).

ເຊັ່ນດຽວກັບຄົນລ້ຽງແກະໃນສະໄໝກ່ອນ, ເຮົາຕ້ອງ
ກ່າວກັບຫົວໃຈຂອງເຮົາວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນໄປ
ເບິ່ງເຫດການທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເທາະ.” ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມ
ປາດຖະໜາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ. ໃຫ້ເຮົາພາກັນໄປເບິ່ງ
ພະຜູ້ສັກສິດຂອງອິດສະລາເອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າ, ຢູ່ໃນ
ພະວິຫານ, ຢູ່ເທິງພູ, ແລະ ຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນເທາະ.
ເຊັ່ນດຽວກັບຄົນລ້ຽງແກະ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງໃຫ້ກຽດ ແລະ
ສັນລະເສີນພະເຈົ້າ ແລະ ສຳລັບຊ່າວແຫ່ງຄວາມສຸກ
ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້!

ບາງເທື່ອສິ່ງທີ່ເຫັນຍາກທີ່ສຸດຄືສິ່ງທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຕະຫລອດມາ. ຄືກັນກັບ ພູຜູ້ບໍ່ເຫັນແສງລະຍິບລະຍັບຢູ່ໃນເພດານນັ້ນ, ບາງເທື່ອເຮົາກໍບໍ່ສາມາດຫລຽວເຫັນສິ່ງທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຄືກັນ.

ເຮົາຜູ້ເຄີຍໄດ້ຍິນຊ່າວປະເສີດເຖິງການສະເດັດມາຂອງພະບຸດຂອງພະເຈົ້າ, ຜູ້ເຊິ່ງເຮົາໄດ້ຮັບເອົາພະນາມຂອງພະອົງ ແລະ ໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາວ່າຈະເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງພະອົງໃນຖານະເປັນສານຸສິດຂອງ ພະອົງ—ເຮົາຄວນເປີດຈິດໃຈຂອງເຮົາ ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນພະອົງຄັກງ.

ເທດສະການຄິດສະໄມັດມີຄວາມດີງາມໃນຫລາຍວິທີທາງ. ມັນເປັນຊ່ວງລະຍະຂອງການກະທຳດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນ ແລະ ຄວາມຮັກແພງສັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງກັນ. ມັນເປັນຊ່ວງລະຍະຂອງການຄຳນຶງເບິ່ງຊີວິດຂອງເຮົາເອງ ແລະ ເຖິງພອນຫລາຍຢ່າງທີ່ເປັນຂອງເຮົາ. ມັນເປັນຊ່ວງລະຍະຂອງການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ການໄດ້ຮັບການອະໄພ. ມັນເປັນຊ່ວງລະຍະຂອງການມ່ວນຊື່ນນຳສຽງເພງ ແລະ ແສງສີ, ນຳງານລ້ຽງ ແລະ ຂອງຂວັນ. ແຕ່ບໍ່ຄວນໃຫ້ຄວາມລະຍິບລະຍັບຂອງເທດສະການບັງຕາຂອງເຮົາ ແລະ ກິດກັນເຮົາຈາກການເຫັນ ອົງສັນຕິລາດ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພະອົງ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນຈົ່ງເຮັດໃຫ້ເທດສະການຄິດສະໄມັດຂອງປີນີ້ເປັນເວລາທີ່ຊື່ນຊົມ ແລະ ສະເຫລີມສະຫລອງ, ເປັນເວລາທີ່ເຮົາຮັບຮູ້ຄວາມມະຫັດສະຈັນທີ່ພະເຈົ້າອົງຊົງລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ສົ່ງພະບຸດທີ່ຖືກຳເນີດອົງຄຽວຂອງພະອົງພະເຢຊູຄິດມາໃຫ້ໂລກ.

ແນວຄິດສຳລັບການສອນຈາກຊ່າວສານນີ້

1. “ສາມາດໃຊ້ກິດຈະກຳທີ່ໜ້າສົນໃຈເພື່ອສ້າງຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຊ່ອຍຄົນຮຽນໃຫ້ຕັ້ງໃຈໃສ່ເລື່ອງລາວໃນບົດຮຽນ. ... ຮູບພາບເປັນເຄື່ອງມືອັນສຳຄັນທີ່ສົ່ງເສີມເນື້ອໃນໃຈຄວາມຂອງບົດຮຽນ ແລະ ຊ່ອຍຜູ້ຮຽນໃຫ້ສົນໃຈກັບບົດຮຽນ” (Teaching, No Greater Call [1999], 160, 176). ເມື່ອທ່ານເລີ່ມຕົ້ນແບ່ງປັນຊ່າວສານນີ້, ໃຫ້ໃຊ້ກິດຈະກຳທີ່ເປັນໜ້າສົນໃຈດັ່ງເຊັ່ນການສະແດງຮູບ ຫລື ການແບ່ງປັນຂໍ້ພະຄຳພີ ແລະ ການຂໍໃຫ້ຄອບຄົວຄິດກ່ຽວກັບວິທີທີ່ມັນກ່ຽວພັນກັບຊ່າວສານແນວໃດ.
2. “ຈຸດເປົ້າໝາຍທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຢ່າງໜຶ່ງຂອງທ່ານຄວນເປັນການຊ່ອຍໃຫ້ຄົນອື່ນນຳໃຊ້ຫລັກກຳພະກິດຄືຄຸນໃນສະພາບການປະຈຳວັນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ... ຊ່ອຍຜູ້ຮຽນໃຫ້ພົບ

ເຫັນພອນທີ່ມາເຖິງເມື່ອເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມພະກິດຄືຄຸນ” (Teaching, No Greater Call, 159). ຫລັງຈາກໄດ້ແບ່ງປັນຊ່າວສານນີ້ແລ້ວ, ໃຫ້ເຊື່ອເຊີນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວໃຫ້ແບ່ງປັນປະສົບການທີ່ເຂົາເຈົ້າມີ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າເຈາະຈົງຢູ່ທີ່ພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດລະຫວ່າງເທດສະການຄິດສະໄມັດນີ້.

ຄົນໜຸ່ມ

ຜູ້ສອນສາດສະໜາໃນຍາມບຸນຄິດສະໄມັດ

ໂດຍ ໂລແລນ ຄຸກ

ວິນລະຫວ່າງບຸນຄິດສະໄມັດເທື່ອທີສອງຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາຕັ້ນເວລາ, ຄູ່ສອນກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮຽນຢາມສະມາຊິກຄົນໜຶ່ງທີ່ຫາກໍຮັບບັບຕິດສະມາກັບຄອບຄົວຂອງນາງ. ຫລັງຈາກໄດ້ກິນເຂົ້າແລງທີ່ແຊບຊ້ອຍໃນວັນຄິດສະໄມັດແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ແບ່ງປັນຊ່າວສານກ່ຽວກັບບຸນຄິດສະໄມັດນຳເຂົາເຈົ້າ.

ພວກເຮົາໄດ້ຂໍໃຫ້ຄອບຄົວນັ້ນແຕ້ມຮູບອັນໃດກໍຕາມທີ່ເຕືອນໃຈເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບເທດສະການ, ດັ່ງເຊັ່ນດວງດາວ, ຂອງຂວັນ, ຮູບຄອກສັດ ແລະ ກຸ່ມມານນ້ອຍນອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າ, ແລະ ຕົ້ນຄິດສະໄມັດ. ແລ້ວພວກເຮົາໄດ້ອ່ານພະຄຳພີບາງຂໍ້, ຮ່ວມທັງ 2 Nephi 19:6 ວ່າ ເພາະເດັກຄົນໜຶ່ງຈະເກີດມາເພື່ອເຮົາຈະປະທານບຸດຄົນໜຶ່ງໃຫ້ເຮົາ ແລະ ການປົກຄອງຈະຢູ່ເທິງບ່າຂອງພະອົງ ແລະ ຈະເອີ້ນນາມຂອງພະອົງວ່າ ຜູ້ປົກສາທີ່ອັດສະຈັນ ພະເຈົ້າຊົງລິດ, ພະບິດາສືບໄປ, ອົງສັນຕິລາດ. ພວກເຮົາໄດ້ຮ້ອງເພງຊື່ວ່າ “Once in Royal David’s City” (Hymns, no. 205), ເບິ່ງໜັງເລື່ອງການປະສູດຂອງກຸ່ມມານນ້ອຍ, ແລະ ສະແດງປະຈັກພະຍານເຖິງພະເຢຊູຄິດ.

ມັນເປັນບຸນຄິດສະໄມັດໃນສະພາບທີ່ລຽບງ່າຍ, ຫ່າງໄກຈາກຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາ ແລະ ການສະເຫລີມສະຫລອງບຸນຄິດສະໄມັດຕາມປົກກະຕິ, ແຕ່ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ສະແດງປະຈັກພະຍານເຖິງພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກມີຄວາມຮັກອັນເລິກຊຶ່ງ ແລະ ມີບຸນຄຸນຫລາຍຕໍ່ພະອົງ ແລະ ຕໍ່ການກຳເນີດຂອງພະອົງຫລາຍກວ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍຮູ້ຈັກມາກ່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າມັນຈະເປັນບຸນຄິດສະໄມັດເທື່ອສູດທ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຊ່ວງລະຍະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາໃຫ້ແກ່ພະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ພະວິນຍານຂອງ

ພະອົງຈະເປັນພະຍານຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າເຖິງພະບູດຂອງພະອົງ
ບໍ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ.

ເດັກນ້ອຍ

ຫລຽວຫາພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ

ປະທານອຸກດອບໄດ້ກ່າວວ່າ ໃນຊ່ວງລະຍະບຸນຄິດສະມັດ
ເຮົາຄວນຊອກຫາສິ່ງທີ່ເຕືອນໃຈເຮົາເຖິງຊີວິດຂອງພະຜູ້
ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ໃຫ້ເບິ່ງຄຳອ້າງອີງຂໍ້ພະຄຳພີຢູ່ຂ້າງລຸ່ມ ເພື່ອ
ຮຽນຮູ້ເຫດການບາງຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງພະອົງ.

ມັດທາຍ 2:1–2

ລູກາ 2:46

ມັດທາຍ 15:32–38

ລູກາ 8:49–55

ລູກາ 23:33–34, 44–46

ໂຢຮັນ 20:11–20

ສັດທາ • ຄອບຄົວ • ສົງເຄາະ

ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາທີ່ຈະມີພາກສ່ວນໃນວຽກງານຂອງພະວິຫານ ແລະ ການສືບປະຫວັດຄອບຄົວ

ໃຫ້ສຶກສາຂ່າວສານນີ້, ແລະ ເມື່ອເໝາະສົມໃຫ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບມັນນຳເອື້ອຍນ້ອງທີ່ທ່ານໄປຢຽມຢາມ. ໃຫ້ໃຊ້ຄຳຖາມຕ່າງໆເພື່ອຊ່ວຍທ່ານເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະເປັນກິດຈະກຳໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງທ່ານ.

ໃນຫຼາຍສັດຕະວັດທີ່ຜ່ານມາ ຜູ້ຄົນຢາງຫລວງຫລາຍໄດ້ຕາຍໄປປາດສະຈາກຄວາມຮູ້ເລື່ອງພະກິດຕິຄຸນ. ບາງຄົນກໍເປັນຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນຂອງທ່ານ. ເຂົາເຈົ້າພວມລໍຖ້າທ່ານຢູ່ໃຫ້ຄືນຄວາມຂໍ້ມູນທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອຕໍ່ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າກັບຄອບຄົວຂອງທ່ານ ແລະ ກະທຳພິທີການແຫ່ງຄວາມລອດແທນເຂົາເຈົ້າ.

ໃນຕອນນີ້ພະວິຫານຕະຫລອດທົ່ວໂລກຍັງບໍ່ມີວຽກຫລາຍບໍ່. ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັນຍາວ່າ ຫົວໃຈຂອງທ່ານຈະຫັນໄປຫາບັນພະບຸລຸດ ເພື່ອວ່າແຜ່ນດິນໂລກຈະບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ ຕອນພະອົງສະເດັດມາ (see D&C 2:2–3).

ທ່ານຈະໄດ້ຮັບພອນສ່ວນຕົວຈາກການມີພາກສ່ວນໃນວຽກງານຂອງພະວິຫານ ແລະ ການສືບປະຫວັດຄອບຄົວ. ພອນຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນຄວາມສຸກທີ່ທ່ານຈະຮູ້ສຶກເມື່ອທ່ານຮັບໃຊ້ບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານ. ພອນອີກຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນວ່າ ທ່ານຈະເໝາະສົມສຳລັບໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານ, ເຊິ່ງຢືນຢັນເຖິງການມີຄ່າຄວນຂອງທ່ານຢູ່ຕໍ່ພະພິກຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ບຸກຄົນທີ່ຍັງບໍ່ມີຄ່າຄວນເທື່ອໃນຕອນນີ້ສຳລັບໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານຄວນຫາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກອະທິການ ຫລື ປະທານສາຂາ ເພື່ອຈະມີຄ່າຄວນພໍໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ຢາຢູ່ຢາງປາດສະຈາກການມີຄ່າຄວນພ້ອມສຳຄັນນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າ

ຂໍເປັນພະຍານວ່າ ການຊົດໃຊ້ເປັນເລື່ອງຈິງ ແລະວ່າຄວາມຜິດບາບສາມາດໄດ້ຮັບການອະໄພໃຫ້ ຕາມການກັບໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

ເມື່ອເຮົາມີພາກສ່ວນໃນວຽກງານຂອງພະວິຫານ ແລະ ການສືບປະຫວັດຄອບຄົວ, ແລ້ວເຮົາຈະມີພະວິນຍານຢູ່ນຳຢ່າງແນ່ນອນ ເພື່ອປອບ ໂຍນເຮົາໃນຍາມມີການທ້າທາຍ ແລະ ຈະນຳພາເຮົາໃນການຕັດສິນໃຈເຮັດສິ່ງທີ່ສຳຄັນ. ວຽກງານຂອງພະວິຫານ ແລະ ການສືບປະຫວັດຄອບຄົວເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງວຽກງານຂອງເຮົາທີ່ຈະຊ່ວຍສົງເຄາະ, ຫລື ຮັບໃຊ້ບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາເອງ.

ຈຸລິ ປີ ເບັກ, ປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະສາມັນ.

From the Scriptures

ຈາກພະຄຳພີ ມາລາກີ 4:5–6;
1 ໂກລິນໂທ 15:29; 1 ເປໂຕ 3:18–19;
D&C 110:13–16; 128:24

ຈາກປະຫວັດສາດຂອງເຮົາ

“ສາດສະດາໂປເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບອັນໃຫຍ່ໂຕທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກນີ້ທີ່ພະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ເຮົາຄື ໃຫ້ຊອກຫາຜູ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວຂອງເຮົາ’ (History of the Church, 6:313). ນັບແຕ່ຕອນຕົ້ນ, ບັນດາເອື້ອຍນ້ອງໃນສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະໄດ້ສົ່ງເສີມ

ວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້. ໃນເມືອງນາວູໃນປີ 1842, ຄວາມປາດຖະໜາຂອງນາງຊາລາ ເອັມ ຄິມ ໂບ ທີ່ຢາກຈະຊ່ວຍເຫລືອພະນັກງານສ້າງພະວິຫານໄດ້ກະຕຸ້ນເອື້ອຍນ້ອງຄົນອື່ນໆໃຫ້ຈັດຕັ້ງຕົວເອງຂຶ້ນເປັນສະມາຄົມ ເພື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນປະຊຸມກັນ, ສາດສະດາ... ຈິ່ງໄດ້ຈັດຕັ້ງເຂົາເຈົ້າເປັນສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະກຸ່ມທຳອິດຕາມແບບແຜນຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ນັບຈາກເວລານັ້ນ, ບັນດາເອື້ອຍນ້ອງໃນສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະກໍໄດ້ສືບຕໍ່ຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ວຽກງານການສ້າງພະວິຫານນາວູດຳເນີນໄປໜ້າ. ...

“ໃນປີ 1855, ແປດປີຫລັງຈາກສິດທິຊົນກຸ່ມທຳອິດໄດ້ມາເຖິງລັດຢູທາ, ບ້ານຂອງປະທານສັກສິດໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ. ນາງອິລາຍຊາ ອາ ສະໂນ ຜູ້ເຊິ່ງໄດ້ເປັນສະມາຊິກຄົນໜຶ່ງໃນສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະກຸ່ມທຳອິດ ແລະ ເປັນຜູ້ຮັກສາບັນທຶກຂອງອົງການນັ້ນ, ໄດ້ຖືກເອີ້ນໂດຍປະທານບະລິກຳ ຢັງ ໃນປີ 1866 ໃຫ້ເປັນປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະສາມັນ. ນາງ ແລະ ເອື້ອຍນ້ອງຄົນອື່ນໆໄດ້ເປັນພະນັກງານທີ່ຊ່ວຍຢູ່ໃນບ້ານຂອງປະທານສັກສິດ. ຈາກນັ້ນເມື່ອພະວິຫານເຊັນຈອດ, ໂລແກນ, ແລະ ແມນທາຍ ສ້າງສຳເລັດ, ເອື້ອຍນ້ອງ

ດັ່ງກ່າວໄດ້ເດີນທາງ ໄປຫາພະວິຫານ
ແຕ່ລະແຫ່ງ ພ້ອມເຂົ້າເຈົ້າຈະໄດ້ປະຕິບັດ

ວຽກງານເພື່ອຄົ້ນຄ້າຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.”¹

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Mary Ellen Smoot, “Family History: A Work of Love,” *Ensign*, Mar. 1999, 15.

ເຮົາສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່?

1. ເຮົາຈະສາມາດຊ່ອຍເຫຼືອເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາຊອກຫາບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະປະຕິບັດພິທີການໃນພະວິຫານເພື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນວິໄນ? ໃຫ້ໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບສະພາບຂອງເອື້ອຍນ້ອງແຕ່ລະຄົນ ເມື່ອທ່ານຄິດຫາວິທີທີ່ຈະສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າ. ທ່ານອາດໄດ້ຕ້ອງວ່າ ວຽກງານການສືບປະຫວັດຄອບຄົວ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຈະເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກໃໝ່, ສະມາຊິກທີ່ກັບຄືນມາ, ແລະ ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ.

2. ແມ່ນຕອນໃດທີ່ວຽກງານຂອງພະວິຫານ ແລະ ການສືບປະຫວັດຄອບຄົວຊ່ອຍປອບໂຍນເຮົາໃນຕອນ ເຮົາມີການທ້າທາຍ ຫລື ນຳພາເຮົາໃນການຕັດສິນໃຈທີ່ສຳຄັນ?

ສຳລັບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ, ໃຫ້ເປີດເບິ່ງທີ່ www.reliefSociety.lds.org.